

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος δριβμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτάτων.

Τού Δεκεμβρίου εικοσμία,
βοή πλημμύρας και τρικυμία.

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννηνταέξα,
στέφανον λαχάνων ή πατρис άς πλέξα.

Πούντος πεντακόσια κι' έβδομήντα ένα,
στόματα ρητόρων κλείουν λυσοσμένα.

**Ρίξτε γοργή ματιά
και όσ'την έξω την φωτιά.**

Δείξτε και πάλι χέρια σπιθαρά κι' άρματομμένα
στό φωρόσκυλο της Πολις, πούχει σ' αίματα βαφή,
πριν και νέου Πατριάρχη όδ'ητε ράσσα κρεμασμένα
μπρός όστην πόρτα την μεγάλη, μπρός όστην πόρτα την κρυφή.

Μή της θρήσκας της Άρκούδας σάς φοβίση τó ποδάρι,
κι' ό σταυρός μας δέν κτυπεύεται σάν κι' εκείνο τόν καιρό
μέ του Τούρκου τόν Προφήτη, μέ του Τούρκου τó φεγγάρι,
μά κτυπεύεται μέ του Σκύθη τόν αντίχριστο σταυρό.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Κάτω κι' ό φόρος του κρασιού να πούμε να ξεχάσωμε
τους πόνους και τά πάθη,
κάτω κι' ό φόρος του κρασιού να πούμε και να χάσωμε
ταυγά και τó καλδίθι.
Ό Θεωρής τόν καταργεί, τότε ό πρόγραμμά του,
προσκύνα τόνόμά του.
Έκείνος κάνει πράγματα, που δέν μας τάχει 'πῆ,
κι' αυτόν τόν φόρο σήμερα δέν θα τόν καταργήση;...
κάτω κι' ό φόρος του κρασιού να γίνωμε στυπύ
κι' όλο μας τó Ρωμικό πριέμον ν' άπεργήση.

Άπεργίας παίζει ρόλο
κάθε φάρα, κάθε κλάδος,
άπεργεί τó κράτος όλο
της έργατικής Έλλάδος.

Κάθε νόμος, όπου μένει
μέ σκοπό ή λειτουργή,
ξεχασμένος άπεργεί,
κι' αν ύπάρχη δέν σημαίνει.

Άπεργίας τρικυμία,
κι' από την πολλή ρεμούλα
θ' άπεργήσουν και Ταμεία
και θα μέινουν μίξ νούλα.

Άπεργίας νίος θρήνος,
άπεργεί κι' αυτός κι' εκείνος,
άπεργεί και σύ, κκυμένα,
κι' από σήμερα μου λίνε
θ' άπεργήση κι' ή Βουλή,
πούχει σπάσει ότό νυκτέρι,
να ξανάβη πύ τρελλή
μ' έξακόσια και ότό χίρι.

Άπεργία, Περικλέτο, που τραβούμε τά μαλλιά μας...
ας μπορούσε ν' άπεργήση μιά γιά πάντα κι' ή κοιλιά μας,
να μη νορθώμε γευγούρσις
και της πείνας της λιγούρσις.

Τι καλά, βρέ Περικλέτο, ν' άπεργούσαν ότον αιώνα
τά Ρωμικά Κουθέρνα και τά λόγχι τών άνίμων,
τι καλά, βοί Περικλέτο, ν' άπεργούσε κι' ή Κορώνα
κι' ούτε νάβγαζε ποτέ της διαγγέματα πολέμων.
Τι καλά κι' ό Θεωράκης ν' άπεργούσε μέ την σπάνη
κι' αντί ξίρους να φορίση καππαλίνο και φουστάνι,

τί καλά μας ν' ἀπεργάσῃς καθὲς στόμα πού μας ρίβει
καὶ ν' ἀρίθμημα μόνεγά την ρεμολὴ νὰ δουλεύῃ,
κί' ὄλα, βλαμὴ μου χρεσὲς,
νῆλθου σουφ καὶ βερσεῖ.

Τί καλά, βρὶ Περικλίτο, ν' ἀπεργάσῃς μὲν ἡμέρα
τὸ Ρωμαϊκὸ καθ' ὄλα,
πριν αὐτὸ νὰ μὰς τὸ κῆν τῶν Ρωμῶν ἢ συμπεθίρα
κί' ὁ θρησκώλητος χαχόλα.

Τί καλά, βρὶ Περικλίτο, κατὰ μῆκος κατὰ πλάτος
ν' ἀπεργάσωμεν ὡς ἔθνος, ν' ἀπεργάσωμεν ὡς κράτος,
νὰ τελεῶσῃ μὴ γὰρ πάντα τῶν Ρωμῶν τὸ ριζιλίκι
καὶ νὰ γίνωμε μουζικιο.

Τί καλά, βρὶ Περικλίτο, τὸ Ρωμαϊκὸ ν' ἀκούσω
Κυβερνεῖο Ρωσσικὸ,

τί καλά, βρὶ Περικλίτο, νὰ σὲ δῶ καὶ σένα Ρούσσο
μὲ καλπᾶκι Σλαβικὸ.

Τί καλά θὰ σοῦ πηγαίνῃ, μπηχλιθᾶνι τοῦ ἀμαθῆλου,
τὸ καλπᾶκι τοῦ χαχόλου,

τί καλά, βρὶ Περικλίτο, νᾶσαι Ρούσσο, νᾶσαι Σλαβός,
Τσαρού καὶ Τσαρίνας σκλάβος,
κί' ὄχι πρόστυχος γρακιλλός,
λιμαδόρος καὶ λιμαρῆς,
πού του γείτονος φερμαρῆς
τὸ Χριστόφωμο σάν σκύλος.

Τί καλά μας ν' ἀπεργάσῃς καὶ στρατιεύματα καὶ στόλοι,
τί καλά μας, Περικλίτο, νὰ λεγώμεθα χαχόλοι,

νὰ μὴν ἔγωμε νᾶσαι
καὶ γὰρ τὴν Μακεδονία,

κί' εἶτε Βούλγαροι τὴν πᾶρουν εἶτε Σίρβες γουρουνάδες,
νὰ φωνάξω γιὰ χαρὰ σας καὶ νὰ κῆνω τεμενάδες.

Τί καλά, βρὶ Περικλίτο, τῆς Ἀγίας Σορίας ὁ θέλος
ἀπὸ Ρούσσουν ν' ἀντηχῇ φαμφοδίας καὶ βρονταῖς,

τί καλά, βρὶ Περικλίτο, νὰ γινῶ κί' ἰγὼ χαχόλος,
κί' ὄχι ρήτωρ κοκκαλιάρης καὶ Ρωμῆος παρκκεντίς,

κί' ἂν ποτὶ μου πάω κᾶτι
κί' ἀρωστήσω, τί τιμῆ! . . .

θῆρχεται καὶ τὸ Παλάτι
γιὰ νὰ μὲ νοσοκομῆ.

Τί καλά κί' ὁ Φασουλλῆς
νὰ μὴν κοιτᾶται 'στους δρόμους,
ἀλλὰ νᾶχη Βασιλεῖς
βηθούς καὶ νοσοκόμους.

Τί μεγάλο ξαφνικὸ! . . .

κί' εἰς ἐμὲ τὸν φαρκλιόν
νὰ προσφῆρουν γιατρικὸ
χίρις θῆρσκαν Βασιλείων.

Ἡ Κορώνα μου 'μιλεῖ
καὶ μὲ γλῶσσα μου γελᾷ . . .
πὼς πηγαίνει, Φασουλλῆ;
χαρᾶσσὸ . . . πολὺ καλά.

Τὸν μικρόν τὸν ἐαυτὸν μου
περιέργω τὸν κυττῶ,
αἶρω δὲ τὸν κραββατῶν μου
κί' ὕγινη περιπατῶ.

Π.— Μὴ κανίνας μου 'μιλῆ . . .
θ' ἀπεργάσω, Φασουλλῆ,
θ' ἀπεργάσω, τί νὰ κῆνω;
δίλω πᾶ νὰ ζιθωμένο.

Γι' ἀπεργία πῆρω φῶρα
καὶ γὰρ νᾶα τεμαλιὰ,
τούτη μόνον εἶναι τῶρα
ἢ μονάχη μου δουλειὰ.

Μανιερίτα θὰ σκαρῶνω
ἀπεργίας δυνατῆς,
κί' οὔτε φόρος θὰ πληρώνω
τρίγκι τράχη τοῖς μετρητοῖς.

Κί' ἂν κανεῖς ζήτηση χρέη θ' ἀπεργάσω κί' ἀπ' αὐτὰ,
θ' ἀπεργάσω καὶ τερτίριξ, θ' ἀπεργάσω καὶ λεφτὰ,
ὄλα πλῆον ἀπεργῶν, κί' ἄλλο τίποτα δὲν μείνει
παρὰ μόνο τὸ κρασί ν' ἀπεργάσωμε μεθυσμένοι.

Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιῦ γὰρ νὰ πῶ καὶ νὰ μεθῶσω
καὶ μοζί σου ν' ἀπεργάσω.

Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιῦ γὰρ νὰ γίνω ντιπ στηλιάρη
καὶ νὰ δῶ τὸν Θεοδωρὸν σάν καὶ πρώτα κηββχλάρη.

'Ακουσε, βρὶ Φασουλλῆ,
τίπει μῆσα 'στὴ Βουλῆ; . . .

ὅτι πρέπει πᾶ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸν στρατὸ κί' οἱ γέροις,
πού γοργὸ μαλαδὸ δὲν ἔχουν, μῆτε πόδι, μῆτε χέρι,

καὶ νὰ μείνουν μόνον νεῖστα
λεθεντοκορμα κί' ἀρῆατα,

κί' ὅταν ἢ κλεινὴ πατρίς μὲν ἡμέρα τὸ βροντήξῃ
κί' ὁ στρατός μας μὲ στρατοῦς μουστικῶν συμμάχων δράση,

μόνον ἢ κορμωστασιὰ τὸν στρατὸν μας θ' ἀναδείξῃ
καὶ τὸν ἄλλον συρρετῶν 'στὴ φιογούρα θὰ περάσῃ.

Τέτοια λέγει, τέτοια σκεῖζει, κί' ὄλοι τὸν χαιροκροτῶν
καὶ 'στὰ μέτρα τὸν κυττῶν.

Ποῖος συμμάχους εἶνοσι;
κᾶν Ἀυστριακοῦς κᾶν ἄλλους;

τάχη τούτους εἶνοσι
κί' ἱερακίλωτες τοῦς Γάλλους;

Φασουλλῆ, μὴν ἀπορῆς
σάν κί' ἐμὲ τὸν καλαθόν,
εἶναι Σπίγς ὁ Θεοδωρῆς
ὅς ἐκείνη τῶν Θηδῶν.

Νὰ μὴν εἶσαι φαφλατάς,
πίστευε καὶ μὴ 'ρωτᾷς,
βλέπει πλήρης ἡσυγίας
τὸ παρήγορον Παλάτι,
πίστευε 'στὰς συμμάχους
τοῦ μεγάλου Στρατηλάτη.

Πίστευε καὶ μὴν ἐρεῖνω σάν κί' ἐμῆνα, βρὶ κανίση,
κί' ἄρχισος καὶ σὺ νὰ πῆρῃς γὰρ νὰ κῆνης 'λίγο κέρι.

Τόκα μὴ τὰ ποτήριξ
καὶ καλῶς νὰ σ' εἶρω, βλάμη,

μῆς 'στῆ; Θῆδας τὰ τσαντίριξ
ντιλικᾶτο σάν καλαμί.

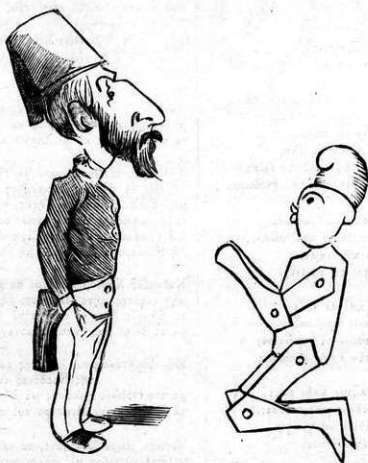
Νά! στρατοῦ λιγεροκόμου βλίτω λιγερὸν ἀσκήρι
νὰ περᾶξ βουὰ καὶ βράχους,

κί' ἕνας γίρος Στρατηλάτης, πού σπολὴν Δραχόγου φέρει,
τ' ὀδηγᾷ πρὸς τοὺς συμμάχους.

'Ολοι νείοι κί' ἕνας γίρος 'στους ἔχθρους τοὺς πᾶει ντριπα,
μὲ κί' ἐκείνος εἶναι νέος μὲ χιονάτη φαβορίτα.

Φέρτε μαῦρα, φέρτε κί' ἄσπρα, μὲ καὶ κόκκινα κρασιὰ . . .
σὲ γνωρίζω, Θεοδωρᾶκη, λιγερὴ κορμωστασιὰ,

σὺ καὶ πάλιν ἔσπαρθῆναι μὲ πολέμων πυρετοῦς
καὶ μαρμῆνας καὶ ζουρλαίνεις τῶν συμμάχων τοὺς στρατοῦς.

Τούτος είναι . . . νάτος νάτος

Θεόδωρος ὁ κοτσονάτος,

τούτος είναι, πού και γίρος μὲς 'στούς νέους βασιλεύει,
 τούτος είναι, πού τόν νού μας μὲς πολέμου τόν σκαλεύει,
 τούτος είναι, πού ξεγκάνει τῆς Γαλλίας τόν σειθιᾶ,
 καί πρὸς ἄλλων συμπαχίς τὸ Ρωμαιοκοσκουτᾶ.
 Φτού σας, ἀπιστοὶ Φραντζέζοι, καὶ κακὸς ψυχρὸς σας φλᾶρος...
 γι' ἅπλον Μποναπάρτης, μὰ δικίφαλος Μαχηάρος.

Φ.—Τὶ κρασιού, βρεὶ Περικλίτο, μὰ καὶ τὶ νερού πλημμύρα...

φαίνεται πὸς τὸν ἢ μοῖρα

ἀν ἀνάβ' ἡ Ρωμιοσύνη μὲ τοῦ Θρόνου τὰ χαρτιᾶ
 τὸ νερό νὰ πλημμυρίξῃ καὶ νὰ σβύνη τὴν φωτιᾶ,
 ἢ ὁ Θεόδωρος, τὸ κλέος τῶν πολέμων τῶν ζυβάτων,
 ἢ καλῆται Στρατηλάτης τοῦ πυρὸς καὶ τῶν υδάτων.

Παναγιᾶ μου τί νερό

'στού πολέμου τόν καιρό.

Τὶ κατακλυσμοῦ βροντῆ!

βλέπω μὲ νεροποντῆ
 τὰ Στρατόπεδα νὰ πέρνη
 καὶ σὰν φρόκαλα νὰ αἰρῆ
 ὄπλα, μυδρακλιοβόλους,
 παραπήγματα, γκαπιᾶ,
 καὶ τοὺς πολεμάρχους ὄλους
 νὰ τοὺς κἀνῃ σὰν παπιᾶ.

Παναγιᾶ μου τί νερό

'στού πολέμου τόν καιρό.

Νὰ κ' ὁ πόλεμος κηρίκει
 ἰπφαίνεται ταχύς,

καὶ βαπατάει γιὰ τουρῆκι

παρσόλι τῆς βροχῆς,

καὶ σηκώνωντας ἀπάνω τὸ βρεγμένο παρασόλι
 παιδὲς ἴτε, ξεφρονίσει, γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Παναγιᾶ μου τί νερό

'στού πολέμου τόν καιρό.

Πᾶν τὰ Διαγγίλιματά μας,

πού κατίθασακ αὐτίκα,

'βράχηκαν καὶ τάρματά μας

καὶ δὲν πιάκουνε φωτιᾶ.

Ὡ Κερῶνα πολεμάρχα καὶ Ρωμηῶν πυρῶδες γίνος,
 ἀν βαπτίζεσαι καὶ πάλιν 'στού πολέμου τὸ καμῖνι,
 πλὴν ὁ μάγος οὐρανοῦ σου σκοτεινὸς καὶ μαυρισμένος
 εἶναι μόνος πυροδοῖστος γιὰ τὸ νέο σου γαχηῖνι.

Π.

'Αστυρῦλακες καυμένοι,

τί φουρτοῦνα σὰς προσμένει.

Νέος νόμος, νέα τάξις Θεοδωράκη τοῦ φωστήρος,
 χωροφύλακες θὰ βάλουν τὸ κασκέτο τοῦ κλητήρος,
 κ' εἰς παρεξουμῶν ἡμέρας κ' ἀπεργίας περισσῆς
 μὲ τοὺς ἄλλους ἀπεργόντας ἀπεργήστε καὶ σεί.

'Αστυρῦλακες καυμένοι,

τί καὶ σὰς κ' ἡμᾶς προσμένει!

Χωροφύλακες μὲ βλέποντι καὶ μὲ πᾶσι τρία κ' ἑνα,
 χωροφύλακες θ' ἀγγάσσου τὰ πατιᾶ μὰς πάροχαμινα
 μὲ μουστάκιμ θηριῶδη καὶ μὲ κᾶτι μάχρα φροῖκι,
 κ' ἑτοιμάσου γιὰ χαστούκιμα, γιὰ σπαθιάκι καὶ κοντακιάκι,

πλήν έτοιμας προς τούτους τὸ ξυλίνου σου τομάρι
καὶ θερρὰ κειρὸς πῶς εἶναι νὰ δουλιῆ τὸ στηλιχρὶ.

Νὰ καὶ τούτη, νὰ κι' αὐτὴ,
νὰ καὶ δάγκωμα 'στ' αὐτὴ
ἀπὸ 'μὲ τὸν Σταυρωτῆ.

Χριστογεννα πολεμικά, τὰ μάλλιστα τρομακτικά.

Καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντας, μὲς 'στ' ἄλλα ξαφρικά σας
νέου πολέμου γέννησιν νὰ πῶ 'στ' ἄρχοντικά σας.
Ἄρης γεννάται σήμερον ἐν τῇ Θεβαίων πόλει,
ὁ Θρόνος μας ἀγκάλλεται καὶ χαίρ' ἢ κτίσι δλη,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Παρικλῆς σὰν μάγοι μὲ τὰ δῶρα
'στὸν δρόμο πᾶν τοῦ Ζήνωνα καὶ ἔρϊσκου τὴν Θεόδωρ.

Γονατιστοὶ τὴν προσκυνοῦν μὲ γλώσσα σὰν ροδάνι,
μὰ καὶν καὶ 'στὰ ρουθίνια τῆς μπαρουτὶ καὶ λιθάνι,
τὸ μὲν μπαρουτὶ γιὰ φωτιὰς πολεμικῆς σημαιοῦ,
τὸ δὲ λιθάνι γιὰ πολλοῦς, ποὺ τρέφει τὸ Ταμεῖο.

'Αφου τὴν ἐπροσκύνησαν μὲ πάσο καὶ μὲ νὰζὶ
πολεμοκράκτικς Ἄγγελος ἀμείως τοὺς προστάξι
νὰ πάνε καὶ 'στὸν Βασιλεῖα νὰ μάθουν τί συμβαίνει
καὶ μὲ καὶ δῶ ξικίνησαν γι' αὐτὸν λαχνασιαμένο.

Μὲς 'στὸ Παλάτι μῆκχανι, κυττάζουν κάθε ράφι,
δὲν εἶδαν Ἄλεπούς οὐραὶ καὶ κούλικας μαριονέταις,
μὰ βρήκαν τὸν Βασιλεῖα Διάγγιλιμα νὰ φέρῃ
σ' ἕνα τραπέζι κόκκινο γιμάτο μαριονέταις,

Σταυροκοπήθηκαν κι' οἱ δῶ, τοὺς ἤπῃς ριπιτιδῶ,
κυττάζουν καὶ τοὺς Αἰλικούς νὰ δύνουν σάκκουσι σίβω,
κι' ἔρωτησαν ὁ Βασιλεῖα μὴν εἶναι γιὰ ταξείδι,
κι' αὐτοὶ τοὺς εἶπαν γελαστοὶ πῶς φαίγει γιὰ τὴν Θῆβα.

Γιὰ πόλεμον ὡς ἦκουσε τῆς ἀπῆρης φεοριτας
σὰν θηριώδης ἔγινε κι' ὁ Βασιλεῖα Νικητάς,
καὶ 'στ' ἄρματα προσκάλεσε τὸ δόξιο Μαυροβουὶ
γιὰ νάμπη μὲς 'στοῦ Θεοδωρὶ τὸ φλογερὸ ρουθουὶ.

'Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος μὲ τίτοιμα δὲν ἰδρόνει
καὶ βγάζει μὴν προσταγῆ, ποὺ τοὺς Ρωμηροὺς κορώνει,
ὅσα παιχὰ κι' ἂν εὐριθεὺν δέκα χρόνων καὶ κάτω
νὰ πάει μὲ τῆς νταντάδας τῶν 'στῆς Θῆβας τὸ φουατό.

Καὶ πάλιν ἄλλος Ἄγγελος τὸν Φασουλῆ προστάξι
νὰ πορευθῆ 'στὸν Ἰσηνὸν γιὰ γλῆνι καὶ γιὰ χᾶξι,
νὰ βρῆ καὶ τὴν ἐπιτροπῆ νὰ τὴν καλημερίσῃ,
ποὺ ἤπῃε τὸ Στρατόπεδο τῆς Θῆβας νὰ μετρήσῃ.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἔκινησε μονάχος του μὲ φόρα,
μὰ μὲλὸς ἀριόταρις κικῆ τὸν πᾶνει μπόρα,
κι' ἀνοίξε τὸμπραλίνο του μὲς 'στῆς βροχῆς τὴν φοῦρα,
ὅταν ἔμπροσ ἀντίκρισε τὸν Δόξα τὴν κινουοῖρα,
ποὺ μόνη 'στὸ Στρατόπεδο ἔτραβουσε κούτσα κούτσα
κι' ἔσκανη ἢ πατούνας τῆς 'στῆς λάσπας πλάτσα πλούτσα.

Μῆσα 'στὴ λάσπη ἀλλῆλος κι' ἐκίεν' ἢ κικκοῖρα
καὶ κῦρος βούρκος λάσπῶσι τὴν ἀγγικτὴ πορφυρῶ,
κι' ὁ Φασουλῆς τὴν πόνεσε, καὶ ἔδωκε νὰ μιλήσῃ
τὸν δεσφόρὸ του ἔραβῆξε γιὰ νὰ τὴν ἔσεκολλήσῃ.

'Ἰδοῦ ποὺ εἶς ἀγκάμει καὶ πάλι μὲ σαντοῖρια
τοῦ Θρόνου τὸ Διάγγιλιμα, τοῦ Θεοδωρὶ τὴν φοῦρα,
καὶ σὰς κλονικτιζομεν, καὶ μὲ μῆλις φῆξ' ἡμέρα
σῦρτα 'στὸ γίρο δεσφόρο κι' ἀκόμη παραπῆρα,
μὰ δῶστε καὶ τὸν Βουλευτῶν τῆς πανικραμένης γλώσσασι
καὶ ὁῶστε γιὰ τὸν κόπο τοὺς καινουρίας ἐξέκασασι.

Φασουλῆς ὁ ποσεστῶς 'στὸν Χαμίτ γονατιστός.

Φ.—Ὁ Θεόδωρος μὲ στέλλει 'στὰ ποδῆρια σου νὰ πάσω
καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω
μὲ κτυπήματα τοῦ στῆθους καὶ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια
νὰ μὴν πάρουνε κι' οἱ Σέρβοι κι' οἱ Κουτσόβλαχοι Βεράτια.

Τὸν πιστό σου Κορδονάτο μὴ τὸν κᾶνης νὰ φρουῆρ
κι' εἶθε κι' ἄλλους Ἀρμενίουσ τὸν χαντιρῆ σου νὰ σᾶξῃ,
μὴ, Σουλτάνε μου, νὰ ἔσῃς, τὰ π α τ α σου νὰ χαρῆς,
κι' ἂν κουρήθῃ Στρατοκίβων στρατιάς ὁ Θεοδωρῆς
καὶ φρικτοῦς κολέμος γράξῃ τὸ δίκι μου τὸ καλέμι,
μὴ Κισλάραγας κανάνας, μὴ κημιμὲ Σουλτάνε τρέμη.

Καθεμῆλις Χανοῦμα πασοῦμι τὸ φιλὸ μὲ τεμενάδες,
μὴν ἀκούσης μῆτε Βλάχους, μῆτε Σέρβους γουρναδάς,
κι' ἂν μὲς βλέπῃς πότε πότε μὲ τοῦρῆλια καὶ σουβράλλα,
μὰ τὸ δίκιο μας ζητοῦμε μοναχᾶ μὲ παρακάλλα.

Μὴ, Σουλτάνε μου, λυπήσῃς καὶ μὲ τοῦτο τὸ σεκλέτι
τῆς Κορδῶνας τὸ Ντοβλέτι,
μὴ τὸν Θεόδωρο γελάσῃς μὲ τῆς μῆλις τῆς πρώταις
νὰ μὴ βάλῃ τὸν Μινιστρο καὶ σὲ σπᾶση μὲ τῆς νείτας.

'Ανοίξε, μωρὲ Σουλτάνε, τὰ κατάκλιστα στραβὰ σου,
μερθῶν γυροῦσιν κι' ἄλλοι τετραπέρατοι διαβόλοι,
τὸν Ἐπίσκοπον Σκοπεῖων, τὸν Ἀμῆροσιν σέβασου,
μὴν ἀφήτῃς κι' Ἐξαρχίαις Κουτσόβλάχων μὲς 'στὴν Πίλι.

Κύτταξε τὸν Θεοδωρῆ...μὲ δεινὰ καὶ μαύρας σκέψεις
ἀνορθῶνται εἰρήρης καὶ πειλοῖος ἔμπροστά σου,
πρόσεχε, μωρὲ σακῆτη, μὴ ἔσαν τὸν κοριδιζήσῃς,
νὰ μὴ βγάλῃ τὸ σπαθὶ του καὶ σοὺ κούχῃ τὰ π α τ α σου.

Εἰδοποιήσις θουδαία καὶ πρωτότυπος ἰδέα.

'Ἐπειδὴ εἰς ἄγγελιας μᾶς φορτῶνται πολλοὶ
γι' ἐπειδὴ καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ κέρδος μᾶς καλεῖ,
προσπορευόμεναι εἰς πάντας καὶ πρὸ πάντων 'στούς ἔμπροστος.
πῶς δελεῖσθε τοιαύτας μὲ προσκαλοῦσθε δροῦ.
Ὁμοῦ σπυδιόσθαι προῖονα καὶ τὸν ἔκδομον γνωστό,
ἰδέσθαι σπᾶνὸς ἢ χῆρος τὸν στήλιν μας θεωρεῖται,
πῶς ἐπιφλοῦν δὲ βγαῖν σφῆρας καὶ χωρητῶν
καὶ μὲ τὸν Ρωμηρον συγχῆρος εἰς τοὺς δρόμους δὲ πωλεῖται.

Καὶ καμποδαὶς ποικιλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Βοῆα, τύχη φέυκται, θέοσραβη, σουρπῶτα,
καὶ 'στὸ γραφεῖον τὸ γνωστόν τοῦ Παναγιωτῆ Σούκα,
τὸ καὶ πρὸ χρόνων λειτουργοῦσιν ὑπὸ καλλίστου δροῦ,
ὁμοίολας κατ' αὐτὰς δὲ βῆξ' λαχεσφόρου
Παρησιῶν ἐπὶλοῦσθε τὸν χῆμα ἔναρκατος,
ποὺ μῆρον ἀρῶματα κι' ἔρῃ δὲν ἔχω πῶσα.
'Ἐξὲ κληρονομία ταπεινὰ καὶ γινώσκαι τὸν χῆμα,
καὶ κάθε τίλος τ' ἔφηνας...ἔκαστε φράκτα μόνω.

Μὲν τὸ Σενδοχέων τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστόν,
μὲ ἐπὶ λῆρα τεραρῆ καὶ καλ' ἔλα ὁμοιωσῶν.
Κατάκλιμα μὲ 'στὰ φῆρα, κατάκλιμα μὲ 'στὴν πλοῦτο,
ποὺ τὸ εἶπαι εἰς τὸν γῆρα καὶ ποσεστῶς ἐκίεν πλοῦτο,
'ἰν ῥουῖς καὶ νὰ φάγῃ τοῦ, ὁ Ρωμηροὺς γνωστόν εἶς κᾶνει
πῶς κι' ὁ Λουκαῖος τῆς Ρώμης ἔμπροσ' αὐτῶν τὸν ποὺ χᾶνει,
'ὁ δὲ νίκτωρ γι' ἀμῆροσιν ὁ δεινῶσ καρῶ ...
Ἄδελφὸς τὸ δεινῶσ, Ἄδελφὸς τὸ κωδερῶ.
τὸν δὲ πλοῦτον ἀπὸ μῆρον τὸν ἐπῆρ' Ἑλληνικῶν,
τὸν Κατάκλιμα τούτοιμα τῶν Ἀπῆρων Γυναικῶν.